

Hírforrás:

KUTASI JÓZSEF ANTAL - POLITIKAI HÍRFUTÁR

013. JÚNIUS 20., CSÜTÖRTÖK

17.214 - Prof. Dr. Bokor Imre: LÁZÁR JÁNOS ÁLLAMTITKÁR ÚRNAK

Feladó: dr. Bokor Imre

Dátum: 2013. június 19. 20:13

Tárgy: (SIRATÓ)FALRA HÁNYT BORSÓ LÁZÁR, KRAUSZ ÉS GYURCSÁNY URAKNAK

Címzett: Kutasi József Antal <jozsef@kutasi.eu>

MAGYAR JUSTITIA BIZOTTSÁG

**(SIRATÓ)FALRA HÁNYT BORSÓ LÁZÁR, KRAUSZ ÉS
GYURCSÁNY URAKNAK**

Úgy hírlík, hogy Jeruzsálem után (2014-ben) Olaszliszván épül a világ második siratófala, ahová el lehet jární gyászolni, imádkozni, szóbeli vagy írásbeli bejelentéseket (kéreéseket, megjegyzéseket, ajánlatokat, stb.) lehet tenni, valamint közösségi vagy magánjelleű észrevételeket. A Magyar Justitia Bizottság (MJB) évek óta próbálkozik közérdeű kérdése (problémák) megoldására tett javaslatái (észrevételei, elemzései, stb.) közkinccsé tételével, de az esetek többségét csak a “falra hányt borsó” közismert jelensége nyugtázta! Az új siratófalnál nagy valószínűséggel nem kell számolni a “borsó” effektussal, ezért teszünk egy próbát az alábbi észrevételek, javaslatok és kérések közreadásával.

LÁZÁR JÁNOS ÁLLAMTITKÁR ÚRNAK

Lázár János államtitkár úr - egy nemrégiben elhangzott nyilatkozatában - csökönyösen megismételte azt a már többször hangoztatott tételét, hogy hazánk (a magyarok) adóssai a zsidóságnak, a holokauszt miatti bocsánatkérés tárgyában. Tekintettel Lázár úr születési dátumára (1975), nem lehetett közvetlen tapasztalata az 1944-45-ös évekről, és mivel történelmi ismeretei is hiányosak, ezért az e tárgyban elhangzott kijelentései tömény ellentmondásokat tartalmaznak. A Rákosi érában ugyanis kormányunk (a magyar nép nevében) hivatalosan megkövette a zsidó állampolgárainkat a deportálásokért és vizsgálatot indítottak a bűnösök felkutatására (így szállítottak haza több száz bűnösnek tartott személyt nyugatról), ezért ítélkezhetett (?) a Marosán vezette Népbíróság is, futószalagon gyártva a halálos ítéleteket.

Európa XX. századi történelmével igazolható, hogy a hitleri birodalomban kialakult zsidóüldözés végighullámzott a németek által megszállt európai országokban, a legtöményebb orosz (cári korszakok) antiszemitizmus feliratú "stafétabotja" pedig Sztalin "kacska" kezébe került, ezért csak Magyarország volt az egyetlen sziget Európában (nem számolva Svájcot, Svédországot, Spanyolországot és Portugáliát) ahol (Horthy kormányzósága alatt) a zsidó állampolgáraink (és az idemenekült: lengyel, osztrák, szlovák, cseh vagy román zsidók) biztonságban voltak addig, amíg Horthyt nem vették "védőörizetbe" Hitler pribékjei.

A magyar állampolgárságú zsidók deportálásáról keveset tudtak az emberek (még a zsidók is), mert például Kispesten, az iskolai zsidó tanuló társaink azzal dicsekedtek (némi irigykedést gerjesztve bennünk), hogy Németországba utaznak, ahol a jegyre kapható élelmiszerek mennyisége megközelítőleg duplája a magyarokénak. Természetesen a Lázár úr nem érzékelheti azt az állapotot, amikor az emberek éheznek, amikor az élelmiszer jegyecskék gyakran semmit sem értek, mert az üzletek rolóját lehúzták, kiakasztva azt a feliratot, hogy elfogyott a kenyér (vagy margarin, lóhús, tej, liszt, stb., stb.), tehát ez (is) lehetett az egyik oka annak, hogy sem a zsidók, sem a nem zsidók többsége nem lépett fel a deportálások ellen.

Természetesen voltak jobban értesültek is, de ezek száma a többiekhez viszonyítva elenyészően kevés volt, ezért pl. a varsói gettóhoz hasonló ellenállásra nem került sor. Azokat pedig, akik nem akartak kimenni az országból, nagyon sokan (életük kockáztatásával) bujtatták a nyilaskeresztesek uralkodása alatt. Meg kell jegyezni, hogy zsidó honfitársaink sem a németekkel, sem a nyilasokkal nem konfrontálódtak! Kispesten pl. a Horthy Miklós úti, ún. "Húség háza" előtt posztoló két géppisztolyos (nyilaskeresztes karszalagos) őrt, magyar katonák lötték le egy arra robogó tehergépkocsi platójáról, a járdán lévő vérfoltokat napokig nem tüntették el, az épület falán lévő golyóbecsapódások nyomai pedig éveken át látszóttak.

Meg kell jegyezni, hogy a deportálásokban résztvevő hivatalnokokat, csendőröket vagy rendőröket a Népbíróság szigorúan felelősségre vonta, futószalagon folytak az akasztások vagy főbelövések, sőt nem volt ritka a lincselés sem, többek között az Oktogon lámpavasán hintáztatta a szél a felakasztott nyilasokat. Ezen a látványon – talán - még Kun vagy Szamuely is megbotránkozott volna...

Lezajlott tehát a bűnösök bűnhődése, tehát értelmetlen dolog az ártatlanokat (vétlenekeket) bocsánatkérésre kényszeríteni, nem beszélve azokról a honfitársainkról, akik még nem is éltek abban az időben! A németekkel vagy a nyilaskeresztesekkel szembeni népi ellenállás hiányát pedig csak a zsidó állampolgárok hasonló magatartásával egyetemben lehetne kifogásolni. Vonatkozik ez az kárpótlás területére is, mert a magyar állam azoknak az adófizetőknek a pénzéből kárpótolja a túlélő zsidókat vagy utódjaikat, akik sem közvetve, sem közvetlenül nem voltak érintettek a holokauszt végrehajtásában.

Mindezek alapján, kategorikusan vissza kell utasítanunk Lázár János államtitkár úrnak a magyarság önértetét és igazságát sértő kijelentését, amellyel a Benes dekrétumhoz hasonlóan egy népre terjeszti ki a felelősség vádját! A magyarságot,- történelme során, nem egyszer sújtotta a holokauszt méreteihez hasonló tragédia: tatárok, törökök, osztrákok, oroszok, csehek, jugoszlávok és szovjetek tizedelték népünket, soha és senkitől nem kértünk, de nem is kaptunk bocsánatkérést, kivéve Jelcin elnöknek a parlamentünkben elhangzott nyilatkozatát (1992-ben), amelyet kárpótlás a mai napig nem követett, holott az agresszorok (saját bevallásuk szerint is) a szovjetek voltak.

A kárpótlásra vonatkozó részletes anyagot a Justitia Bizottság kidolgozta, de a Köztársasági elnöktől (Sólyom Lászlótól) kezdve a parlamenti pártok elnökein át, az ügyben illetékes szervekig vagy személyekig bezárólag, mindenki hallgatott(!!!). A bűnös meg van, de a bűnhődés és a kárpótlás elmaradt. Lázár úr elmélete szerint viszont a holokausztban minden magyar bűnös, hiszen bocsánatot csak az kérhet, aki bűnt követett el, a kárpótlást pedig 1945-óta álljuk! Sőt sirató falat is állítunk! Bátorodom megkérdezni, hogy az új siratófalat nem lenne ésszerűbb Auschwitz-ban vagy/és a Kreml falánál felállítani?

Tisztelt Államtitkár Úr! Van nekünk sürgetőbb és komolyabb teendők, mint olyannal foglalkozni, amely logikátlan, hiteltelen, elévült és nagyon sokak igazságérzetét sérti! Szíveskedjen elgondolkodni ezeken a kérdéseken, ne legyen falra hányt borsó a tényekkel és érvekkel igazolt észrevételünk.

KRAUSZ TAMÁS TÖRTÉNÉSZ ÚRRÓL

Az ATV-ben nemrégiben (újra) sugárzott történelmi kerekasztal beszélgetés egyik főszereplője volt Krausz Tamás történész, aki pénzt és energiát nem kímélve kutatta a 2. Magyar Hadsereg második világháborús megszálló tevékenységét a Szovjetunió területén. Kutatási eredményéről (állami segítséggel) olyan könyvet kreált, amely méltán lehetne a legelfogultabb, hazugságokkal teletűzdelt, a magyar katonát sértő és hősi halottaink emlékét bemocskoló, fércmunka díj várományosa.

Krausz Tamás szovjet dokumentációk alapján állítja, hogy a magyar honvédség kiterjedt népiirtó tevékenységet folytatott az ellenőrzése alatt álló szovjet területen, raboltak, fosztogattak, ártatlan férfiakat és nőket kínoztak meg, vagyis több millió(!) kivégzése és/vagy megkínzása terheli a lelkeket. Krausz elvtárs még azt is megmagyarázza, hogy Sztalin és utódjai azért nem foglalkoztak ezzel a kérdéssel, és titkosították a bizonyítékokat, mert nem akarták, hogy a szovjet-magyar kapcsolatokban törések keletkezzenek.

Krausz Tamás hazudik és annyira elfogult, hogy inkább hisz egy-egy kétes értékű vallomásnak, mint a valós tényeknek. Vita tárgyát nem képezheti, hogy a szovjetek a dokumentumok hamisítását világszínvonalú minőségben végezték és a magyar megszállás alatt lévők, majd a megszállásból kikerültek az NKVD-től való félelmükben minden negatívumot összehazudtak a megszálló katonáink tetteiről, hogy mentsék az életüket és mentesüljenek a magyarokkal való barátkozás miatti megtorlástól. Krausz ezekből a dokumentumokból válogatott és "feltupírozta" a mennyiséget, mégpedig olyan nagyságrendűvé, amely a szerző dilettantizmusára, magyarsággyűlöletére és bolsevik szemléletmódjára utal! Az sem felel meg a valóságnak, hogy Sztalinék titkolták volna a katonáink által elkövetett atrocitásokat, mert még a háború befejezése előtt, majd Sztalin haláláig kutatták a hazai (szovjet) és külföldi bűnösöket, találtak is szép számú elkövetőt, de magyarok nem voltak közöttük.

Felelősségem tudatában és megszámlálhatatlan szovjet katonával, valamint polgári személyekkel való találkozásaim során szerzett tapasztalatom alapján állíthatom, hogy a magyar katonákat nem gyűlölték az ukrán, a fehérorosz és az orosz emberek, komolyabb és elterjedtebb konfliktus kialakulásáról szó sem volt, sőt még Király Béla elmondásából is ismerté vált, hogy amikor a partizánok fogságába került (vezérkari századosként), a haja szálát sem görbítették meg és szabadon engedték.

Nyilvánvaló, hogy egy német tiszt (vagy katona) nem számíthatott hasonló elbánásra, hiszen a Gestapo pribékjei, valamint a speciális SS-partizánvadász alakulatuk permanens összetűzésben voltak a polgári lakossággal, és a szemben álló felek nem válogattak a likvidálás módszereiben.

Amik Krausz történésznek (?) a magyar katonák rablási-fosztogatási ügyeit feszegeti, a legkirívóbb rágalom kategóriájába sorolható, hiszen a szerencsétlen muzsikoknak jóformán semmijük sem volt a “boldog” sztalini kiéheztetési évek alatt hosszú távra lerongyolódtak, de a magyar katona sem tartozott a fosztogatók kategóriájába, arról már nem is beszélve, hogy olyan szállító kapacitásuk sem volt, amivel hazaküldhettek volna néhány használt szamovárt vagy alig használt faekét.

Ha már Krausz elvtárs a rablás és a fosztogatás kutatásával foglalkozott, akkor gazdag anyagot talált volna Zsukov speciális alakulatának éveken át tartó “beszerzési tevékenységéről”, mivel ez az alakulat rendelkezett vasúti szállító eszközökkel, gépjárművekkel, jól képzett szakemberekkel, akik a seregük által megszállt területekről (ezen belül hazánkból is) gyári berendezések tömegét, képtárakat, könyvtárakat, ékszereket, élelmiszereket, haszonállatokat, bútorokat, zabráltak össze a front mögötti területekről, és ezt a tevékenységüket a háború befejeztét követő években is szorgalmasan művelték! 1945-ben szemtanúja voltam a Tiszaszőlősről elhajtott (Tiszaszentimrén bevagonírozott) lovak és tehenek elrablásának, Budapesten pedig az Üllői úton lévő üzletek feltörésének és kirablásának. Kispesten még teve vontatású kocsival is rendelkeztek, és válogatás nélkül fosztották ki a hentesboltokat, a papír és írószerek üzleteket, az optikai anyagokat, ruhaneműket, és különféle háztartási cikkeket. Nem ártana, ha Krausz történész ezekkel is foglalkozna, mert bőségesebb anyagra lelne, mint az egykori szovjet magazinok szegényes (áruhiányos) készletének vizsgálatával.

Hasonló személyi, anyagmozgatási és szállítási kapacitás soha nem állt a magyar haderő rendelkezésére, ezért ha esetenként elő is fordulhatott egyes katonánk megengedhetetlen fellépése és idegen tulajdon elsajátítása, ez nem volt jellemző katonáinkra, a 2. Magyar Hadsereg nem rablással és fosztogatással foglalkozott, és nem is készült fel ilyen tevékenységre, mint Zsukov serege, nem beszélve arról, hogy az agyondicsért szovjet marsall önmagának is több mindent begyűjtött (ékszereket, szőrméket, gépkocsikat, festményeket, stb. stb.), hogy még Göring is elbújhatott mellette. Jány Gusztáv, a 2. Magyar Hadsereg parancsnoka egy gombostűvel sem gyarapította a vagyonát a frontszolgálat során. Ez volt a különbség Zsukov és Jány, valamint a rablásra alaposan felkészült szovjet hadsereg és a 2. Magyar Hadsereg korrekt magatartása között.

Krausz elvtárs arra sem figyelt fel, hogy még Ilja Ehrenburg, a habzó szájú szovjet propaganda miniszter nem említette meg a magyarokat a szovjet katonához a Pravdában, a Krasznaja Zvezdában (a Vörös Hadsereg lapja), az Izvesztyijában és az Einikeyt, (héber nyelvű kiadásban) megjelent cikkeiben egyetlen alkalommal sem! A GYILKOLJ c. cikkéből kitűnik a németekkel szembeni vadállati gyűlölete és a szovjet katonákat gátlástalan cselekedetre buzdító uszítása.

///Öljetek! Dicső szovjet harcosok, öljetek! ///A németek nem emberi lények. /// Ölnöd kell, és ha nem öltél meg legalább egy németet a mai nap, akkor ez a napod kárba veszett. /// Ha nem tudod őket golyóval kivégezni, akkor a bajonettel szúrd agyon őket./// Ha csendes körülötted a front, akkor is keress németet, akit megölhetsz. /// Öljetek, mert nincs annál nagyobb élvezet, mint amikor a halomba szórt német hullákat ugorjátok át. /// Ne a napokat, ne a kilométereket számoljátok, hanem öljetek és öljetek! /// A megölt németeket számoljátok az elfoglalt városok helyett. /// Öld a németet, ez a nagyanyád kérése! Öld a németet, ezért imádkozik anyád! Öljetek, ezt kéri tőletek a gyereketek! /// Ezt kéri hangosan kiáltva a szovjet haza! /// Ne hibázz, ne adj kegyelmet, ölj! /// Dicső szovjet harcosok, öljetek! ///

Ebből a cikkből is kitűnik, hogy a magyar katonák nem voltak érintve a szovjetek és a németek között kialakult (eltorzult, elfajult) öldöklési akciókban, és Krausz Tamás az akkori magyar propaganda anyagokban sem talál olyan utalásokat, amely a katonáinkat kilengések elkövetésére inspirálta volna.

A háborúban részt vett szovjet tisztok (a Híradó Mérnöki Akadémia tanárai) előadásából megtudtam, hogy a magyar katonaság magatartásában semmi kifogásolni való nem volt. Katonáink még élelmiszerekkel és gyógyszerekkel is segítettek a hátramaradt szovjet embereket, hiszen az elvonuló erők minden lehető értéket magukkal vittek (élelmiszert, haszonállatokat, gépeket, szerszámokat, stb.), nem volt mit rabolni..

Krausz Tamás azon dolgozott, hogy ezeket a tényeket meghamisítva, illetve a szovjetek “viselt dolgait” elhallgatva még a szovjet történészek, bíróságok és politikusok álláspontját is “megkontrázza”! Élőszavaiból és írásaiból is kitűnik, hogy mérhetetlen öröm tölti el, ha előkotor egy olyan bizonyítéknak minősülő anyagot, amely a katonáink által elkövetett atrocitásokra utal.

Nem vitatható, hogy egy háborúban előfordulhattak egyes személyek részéről meg nem engedett kihágások, de ez nem általánosítható a 2. Magyar Hadseregére és katonáira. Az sem kizárt, károkat okoztak (okozhattak) harcosaink a polgári lakosságnak, de Krausz Tamás arról is elfelejtkezett, hogy a békeszerződésben rögzítettek szerint a Magyar Népköztársaság jóvátétel fizetésére lett kötelezve, és annak a jóvátételi összeg megállapításánál alapul kellett hogy szolgáljon az okozott ok felmérése és értékelése. Jóvátételt kellett fizetnünk a szovjeteknek, a jugoszlávoknak és a háború után létrejött Csehszlovákiának, ami azért számít kuriózumnak, mert sem a csehekkel, sem a szlovákokkal nem volt semmilyen harci konviktusunk, és az már csak hab volt a jóvátételi tortán, a szlovákok a németek oldalán első “csatlósként” támadták meg a szovjeteket, majd a háború végén bennünket “legutolsó csatlósi” címmel ruháztak fel, és a bugyellárisukba tették a tőlünk kapott jóvátételt., de a mai napig nem tudják, hogy miért kapták és milyen károkat okoztunk nekik?!

Jó lenne tudni, hogy a történész Krausz Tamás tud e arról, hogy a szovjetek milyen károkat okoztak nekünk ‘56-ban Budapest szétlövésével, a polgári személyek lelövésével és/vagy elhurcolásával? Lásd: “Jelcin-dosszié”, 132, oldal: Kádár és Münnich elvtársak telefonon közölték Szerov és Andropov elvtársakkal, hogy vasúti szerelvényen szállítottak ki magyar fiatalokat a Szovjetunióba, és azt kérték, hogy hivatalosan tagadják le ezt a tevékenységüket, mert e miatt a vasutasok sztrájkja rontotta a belpolitikai helyzetet. Szerovék utasították az illetékeseket, hogy a jövőben a letartóztatottakat zárt gépkocsikon szállítsák, megerősített konvojjal. No comment!

Összegezve: Krausz Tamás az oroszok (szovjetek) tanácsadójának szegődött, de hamisított (hiteltelen) dokumentumokban kotorászik, és nem látja az erdőt a fáktól! Fogalma sincsen egy háborús állapotról, a katonák és a polgári személyek közt

kialakulható kapcsolatokról, és a “Magyar Hadsereg tevékenységéről. Szerencséje van, mert állami pénzen kutathat és könyv kiadásra is van anyagi fedezete. Úgy tűnik, hogy a “szponzort” nem érdekli a tartalom, a hitelesség és a minőség.

GYURCSÁNY FERENC RŐL

Vajon meddig “tündökölhet még” kicsiny hazánkban, ez elmebajos böszme? Meddig lehet még szidalmazni egy miniszterelnököt, egy országot, a parlament egyes tagjait, és az egyházakat? MEDDIG? Ide vezetett a FIDESZ halogató taktikája, hogy a felelősségre vonás elmaradt és a hazánkat anyagi-erkölcsi értelemben tönkretévők annyira felbátorodtak, hogy úton-útfélen szidalmazzák a kormány minden lépését, és szemrebbenés nélkül, hazudnak, mint tették akkor, amikor hatalmon voltak. Vagy talán még jobban és szemérmetlen pökhendiséggel.

Anno dacumál volt lehetőségem látni és hallgatni (filmen vagy élőben) Hitler, Goebbels, Marosán, Kádár, Torgyán hordószónoklatait, de a legutóbbi Gyurcsány produkciója mellett gyenge teljesítménynek tartom az előzőleg említett személyek szereplését. Ezt a Gyurcsányi “művet” be kellene iktatni a pszichiáterek tananyagába, mert hasonló zavarodott elmére utaló anyag nem minden évszázadban jelenik meg. Ez a beszéd egy pszichiáter részére olyan, mint az állatorvosi ló az érintett szakorvosok számára. Ki kell emelni itt a szónok bátorságát, aki annak ellenére keményen szidalmazta ellenfeleit, hogy tisztában volt az általa is emlegetett jelenlegi áldatlan diktatórikus helyzettel, és azzal is, hogy az emberek félnek, reszketnek, visszahúzódnak, hallgatnak vagy behódolnak a hatalom csúcsát bitorló szörnyetegnek. Gyurcsány viszont nem fél, nem hazudik és azért született, hogy jót tegyen.

Gyurcsány megfigyelő képessége elismerést érdemel, meglátta, hogy a csirkecombok nem fogynak a hentesnél, az embereknek csak a “farhátot” képesek megvásárolni, de még az sem jut a gyerekeknek, mert az édes-anyukájuk kénytelen egy fél szelet kenyérral útba indítani őket az iskolába. Ebbeli mélységes fájdalomában azt is észrevehette az öszödi böszme, hogy a távoli Indonéziában még ennyi sem jut az embereknek és a gyerekeknek, ezért (internacionalista érzelmének igazolására) milliárdokat investált be az itthon “összekuporgatott” pénzecskejéből az indonézek megsegítésére.

Gyurcsány bátran és határozottan megvédte az öszödi beszédét, megállapította, hogy az igazi rendszerváltozás azzal a beszéddel kezdődött, ahol beismerte, hogy “hazudtak reggel este és éjszaka” (Sic!). Másfél évig nem csináltak semmit! Leqrváza az országot és most azt szeretné megtudni, hogy ki szivárogtatta ki az ominózus hanganyagot, mert valószínű, hogy a legmagasabb állami kitüntetéssel szeretné megjutalmazni azt a személyt, aki közhírré tette a rendszerváltás kezdetét.

Nem kizárt, hogy a diktatúra és a félelem emlegetés kézzel fogható igazolására türelmetlenül várta a vízagyúkat, a lovas rendőrök rohamát, a könnygázosítást, a gumibotozást és az önfeledten tapsikoló hallgatóságának a szétverését, de legnagyobb sajnálatára elmaradt a regnáló hatalom akciója, így visszatérhetett abba a meghitt otthonába, amelyet egy zsidó honfitársunktól vettek el Apróék, és amelyben nagyon jól érezheti magát...

Alkalmadtán, majd zarándokoljon el az felépülő siratófalhoz, kérjen bűnbocsánatot hazugságaiért és az ország tönkretételéért, valamint a nem kifejezetten jogosan birtokló (vagy bitorló) lakásának használatáért.

Lejegyezte:

(Prof. Dr. Bokor Imre)

BEJEGYEZTE: JOZSEF@KUTASI.EU - IDŐPONT: 13:04